

NACIONALIZEM UNIVERZE NA PRIMORSKEM

Univerzo na Primorskem zadnje čase (ali morda že od nekdaj) poleg virusa slabi tudi epidemija ksenofobije. Nacionalistične prakse so bile opažene povsod - od samega vodstva univerze, do profesorjev.

Če začnemo pri vodstvu, je vredno izpostaviti nov Zakon o tujcih, ki za izdajo začasnega dovoljenja za bivanje tujim študentom določa, da morajo imeti na računu nekaj tisoč evrov. Pred novim zakonom je za zagotovitev zadostnih sredstev zadostovala izjava staršev. O tej spremembi so oktobra 2021 poročali na Radiu Študent, kjer so v prispevku [Faktorizacija na faktorizacijo, pogača](#) izpostavili, da se nacionalizem izvaja tudi na področju zaposlenih: "Pravilnik o spremembah in dopolnitvah Pravilnika za vrednotenje dela pedagoških delavcev ter raziskovalcev Univerze na Primorskem od leta 2017 profesorjem tujih jezikov nalaga večjo od zakonsko določene delovne obremenitve. Če docent, izredni ali redni profesor torej izvaja seminarje pri jezikovnih predmetih, ima enako tedensko obveznost kot lektor." (Radio Študent, 22. 10. 2021)

Ob pogledu na določene člane kolektiva, ki jih zaposluje Univerza na Primorskem, se nadaljnji obstoj takih praks zdi še posebej verjeten. Kot vodjo oddelka za odnose z javnostjo je UPR zaposlila javno ksenofobinjo Alenko Paulin. Paulinova se je na intervju s filozofinjo, raziskovalko in performerko Lano Zdravković odzvala s sledečim tвитom: "Pritepe se z Balkana, dobi v Sloveniji vse, nakar Slovencem razlaga, da so konstrukt. Ma marš aus!" O tem nacionalističnem izbruhu je pred njeno zaposlitvijo na UPR poročala že Mladina (članek dostopen na [tej povezavi](#)), a univerze ta ekspoze ni ustavil. Poleg tega na raznih oddelkih predavajo tudi nacionalistični profesorji.

O tem, da UPR zaposluje nacionaliste, priča obilica izkušenj, ki so jih anonimno posredovali študenti. V enemu izmed teh poročanj sta bili dve slovenski študentki na podlagi svojih priimkov (ki so balkanskega izvora) obravnavani kot tuji študentki. Kljub temu, da sta z dotičnim profesorjem (lahko mu rečemo *profesor A*) cel semester komunicirali v slovenščini, opravili predstavitev v slovenščini itd., ju je po pisnem izpitu poklical na zagovor za tuje študente. Tekom zagovora je profesor A študentkama razkril svojo napako, saj je mislil, da ne govorita slovensko. Poleg tega je bila ena izmed študentk nepravilno in neprofesionalno obravnavana, profesorjev ton je bil tekom zagovora namreč nesramen in pokroviteljski, s čimer se je kljub njenemu znanju in opravljenimi študijskimi obveznostmi, ujemala tudi nizka zaključna ocena.

Druga študentka je poročala o profesorici B, ki se kljub temu, da jo je učila dobri dve leti, ni bila pripravljena naučiti pravilnega izgovora njenega imena - ime je bilo, seveda, balkanskega izvora. Študentka je bila primorana profesorico popravljati. Da se ta ni mogla naučiti njenega imena pa je še posebej neverjetno glede na to, da je bilo te dve leti v razredu vedno največ osem študentov, katerih večinoma slovenska imena si je profesorica brez težav zapomnila. Poleg tega je tej isti študentki na enem izmed predavanj zabičala, da mora pri pogovoru z njo uporabljati knjižno slovenščino, med predavanji pa je pogosto izpostavljala študentkin naglas. Pri ostalih slovenskih študentih narečja in naglasi nikoli niso predstavljali problema. Diskriminativni odnos s strani profesorice je ključno vplival tudi na zaključno oceno študentke, ki je ob eni sami napaki padla do osmice, čeprav je bilo po pogovoru s preostalimi (slovenskimi) študenti jasno, da so kljub večjemu številu napak dobili višje ocene.

Podoben odnos so izkusile študentke profesorja C, ki si je že tekom prvega predavanja zelo očitno izbral ljubo in manj ljubo stran razreda. Verjetno ni bilo naključje to, da so se skoraj vsi priimki študentov na "neljubi strani" končali na -ić. Izpostavljam, da sta bili te dve strani zelo očitno določeni že ob prvem stiku profesorja s študenti v prvem letniku izobraževanja, ko profesor študentov še ni mogel poznati. V naslednjih treh letih je ta razdeljenost ostala enaka, nikoli pa ni bila skladna z dejanskim znanjem in odnosom študentov, zgolj z njihovimi slovenskimi in neslovenskimi priimki.

Kot v prejšnjem primeru, je to vplivalo tudi na proces ocenjevanja. V tem razredu se je najbolj izrazit primer diskriminatornega ocenjevanja zgodil med prvim ustnim izpitom. Tekom omenjenega izpita je vsak študent dobil list papirja in 10 minut časa, da se pripravi na dodeljena vprašanja. V pomoč si je vsak lahko odgovore beležil na listu papirja, ki ni bil del ocenjevanja. Ena izmed študentk je ustni izpit opravila brez napake, nakar je profesor na njenem "pomožnem listu" opazil slovnično napako in ji zbil celi dve oceni. Podobna obravnava je doletela nekatere ostale študentke - vse iz "skupine -ić". Za nekatere je to pomenilo negativno oceno. Po pogovoru s kolegi slovenskih korenin in s slovenskimi imeni, so študentke spoznale, da so bili drugi ocenjevani

povsem drugače. Iz skupine profesorju ljubših slovenskih študentov ni izpita padel niti eden. Tu je pomembno poudariti, da so v pogovoru po izpitu določeni študenti iz te skupine sami priznali svoje neznanje, da se nekateri na izpit niso pripravili, da so se iz izpita pozabili odjaviti in so potemtakem pričakovali negativno oceno, vendar so bili kljub temu pozitivno ocenjeni. Pri "skupini -ić" je bil zaključek seveda popolnoma drugačen.

Sporne odločitve so prišle tudi iz samega referata in dekanata, kjer so z začetkom leta vse tuje študente pozvali, da prvi teden ne hodijo na fakulteto. O tem dogajanju in odzivu tujih študentov je izjavo podala študentka iz Bosne:

»Ko smo 9. 1. dobili od referata mail, da se tujci, ki so v prazničnem obdobju odšli domov, ne smejo udeležiti predavanj v živo "zaradi slabšanja epidemioloških razmer v zvezi z okužbami Covid-19", sem bila prizadeta. Takrat je bilo v Sloveniji v primerjavi z našimi matičnimi državami veliko več novo okuženih. Sporno ne bi bilo, če bi obvestilo, da se predavanja zaradi trenutne situacije izvajajo on-line, dobili vsi (torej da je obvestilo prišlo od Vlade Republike Slovenije za vse študente) – vendar smo ga dobili zgolj tujci. Za slovenske študente so predavanja še naprej potekala v živo, medtem ko smo imeli tuji študenti dostop le on-line. Tu se poskuša vsiliti zgodbo, da slovenski študenti niso odšli domov k svojim družinam, da se niso srečevali s prijatelji in da so bolj odgovorni do trenutne situacije in so bili očitno med prazniki izolirani, v stiku z drugimi pa smo bili samo mi – tuji študenti.

Moji sošolci so bili prizadeti, niso pričakovali, da nas bo fakulteta na tak način diskriminirala. Poleg tega se zavedajo resnice, da so bili s svojimi prijatelji, družino, so potovali, ampak za to niso dobili sankcije, dobili so jo samo zaradi svoje nacionalnosti. Rada bi tudi dodala, da vsi izpolnjujemo PCT pogoje, velika večina se nas je tudi cepila v Sloveniji. Ne razumem, kako je univerza lahko fakulteti dopustila uveljaviti tak odlok, očitno je nekaterim osebam, ki so nekje na vrhu hierarhijske piramide, vse dovoljeno.

Zaradi tega obvestila sem bila istočasno prizadeta in ne presenečena, ker se ni prvič zgodilo, da univerza na drugačen način obravnava tuje študente. Za primer lahko vzamemo študentske domove, ki so v lasti Univerze, kjer lahko tujci bivajo le eno šolsko leto, slovenski študenti pa so lahko v domu na prvi in drugi stopnji in tudi čez poletje. Ko sem se prvič odločila, da pridem študirati na to fakulteto, sem prišla s tem v mislih, da bom imela pravičen študij, profesorje in upravo, v kateri ne obstaja nacionalizem in manipulacija kot obstaja, na žalost, na univerzah v moji matični državi.«

Izjavo pripravil kolektiv ŠPON – Študentke proti nacionalizmu